

Po strmem pečevji Visoke Tatre plezajo brzonoge divje koze (gamsi), katere ondotni prebivalci strastno lové in preganjajo. Tudi svizeca ali marmotico najdeš v visokej Tatri. Po divjih dolinah se klatijo medvedje, volkovi in risi, v žuborečih planinskih potocih in tihih jezercih pa šviga sem ter tja urna postrvica.

Posebno znamenita je obleka v teh krajih živočih Slovanov. Imajo namreč blizu do rámena sezajoče úsnijato opasilo, ki je nakiteno z medenimi listki in zaponi, a klobuk ima tako široke kraje, da bi élovek mislil, da ga nosijo mesto dežnika. Poleg stoječa podoba vam kaže Slovaka iz Visoke Tatré, ki je na gamsovem lovu.

— é.

Sveti Miklavž.

Mati draga, je li res, da bode užé ta teden Miklavž nosil in otroke s toliko lepimi rečmi oblagodarjal?“ povpraševali so otroci mater.

„Res je, res,“ odgovoré jim mati.

„Ój,“ reče Julijka, „kakó se veselim njegovega prihoda! Ne morem vam povedati, kakó imam rada tega ljubega sv. Miklavža.“

„Tudi jaz ga imam rad, ker je ves zlat,“ pristavi Jožek.

„Jaz ga imam tudi rada, bodi si, da je zlat ali nè, reče Julijkina sestra Málika, ker vem, da je takó dober, posebno nam otrokom. O koliko lepega mi je lani prinesel!“

„Dà,“ rekó mati, „sv. Miklavž je dober, ali samó pridnim otrokom kaj dobrega in lepega prinese, nagajivim in razposajenim pa to, kar zaslužijo.“

„Mati, saj ni treba Miklavžu povedati vsega, kadar nismo pridni; tudi mu ni treba praviti, kolikokrat se dričam po tleh, da hlače trgam,“ pravi Jožek.

„Prosim, ne povejte Miklavžu, da sem včera j smetano na mleki polizala,“ dejala je Julijka.

„Kar se mene tiče, mu pa le povejte, da užé znam na dve igli plesti, ter bodem skóraj znala nogavice narediti, potlej mi bode izvestno kaj lepega prinesel,“ pristavila je Málika.

„Sveti Miklavž užé sam vse dobro vé, ne bode mi treba o vas ničesar pripovedovati,“ rekó mati prosečim otrokom.

„In če meni ničesar ne prinese, pa ne bodem nikoli priden,“ reče naglo nagajivi Jožek.

„Takó govoriti ni lepo; opominam vas otroci, bodite vednò pridni, da se vam ne zgodi, kakor se je zgodilo Anici,“ rekó mati.

„In kaj se je Anici zgodilo?“ vprašajo jednoglasno vsi otroci.

„Da me laže umejete,“ rekó mati, „povedati vam hočem vse, kar vem o Anici; zatorej poslušajte!“ Mati so jeli pripovedovati:

„Anica ni bila pridna deklica. Slušati ni hotela svojih starišev, pa tudi svojega brateca Evgenčka ni hotela zibati, da-si jej so mati večkrat ukazali, Obleko je hotela zmirom imeti lepšo nego njene sestrice, ki so bile mnogo pridnejše od nje. Velik jók je bil vselej, kadar so jo mati česali, a umivati se še celó pustila ni. Najrajše je pretepala domačega psa, nagajala mački in kokoši podila okolo hiše.

Približal se je sv. Miklavža večer. Aničine sestrice, ki so bile pridne in poslušne, molile so v ta večer, kakor vselej, ter so se še posebej priporočile sv. Miklavžu. A Evgenček je samó križ napravil, ker še ni znal moliti. Tudi nagajiva Anica je v ta večer lepó molila in užé poprej po dnevi mater slušala na vse, kar so jej veleli. Zna se, da tega ni storila iz otročje dolžnosti, nego samó zato, da bi se s tem sv. Miklavžu prikupila.

A svetemu Miklavžu ne ostane ničesar skritega, dobro si je zapómnel Aničino nagajivost.

Vsi otroci nastavijo peharje in pladnike na belo pogrtneno mizo, ter gredó k počitku. Ali dolgo niso mogli zaspati, ker je vsak le na to mislil, kaj mu boše sv. Miklavž prinesel. Komaj se je začelo daniti, bili so užé vsi po konci ter so hiteli gledat vsak svoj peharček. Ali glej čudo! vsi peharji in pladniki so bili polni z vrhoma. Na vsakem je bilo vse polno zlatih jabolk, orehov in smókev (fig). Pri sestrih pladnikih sta bila še dva zavitka, pri Aničinem pa še celó trije. Aničine sestre so imele v zavitkih lepe puničke, ki so imele premakljive roke in noge, da so lahko sedele in klečale, kakor jo je katera imeti hotela. Anica pa je imela puničko, ki je bila vsa trda in nepremakljiva; tudi njeni orehi niso imeli jedre, njena jabolka so bila od znotraj gnjila in smókve črvive. V drugem zavitku je bil rumen tíček, ki je prijazno gibal z glavico, samó Aničin ptíček je bil nepremičen. V tretjem Aničinem zavitku, pa je bila dolga brezova šiba z napisom: „dobro zdravilo za nagajive otroke.“ Poleg je še bila Miklavževa podoba, ki je gledala z resnim obrazom Anico, ter jej s prstom pretíla.

Anica se je jokala videč vse te stvari, ter je materi obljubila, da se hoče poboljšati, kar je tudi res storila. Zdaj je užé odrasla, pa je tudi pridna, in sv. Miklavž jej vsako leto prinese mnogo lepíh rečí.

Otroci, vi vsi to Anico dobro poznate, imenujete jo Brinjsko Anico, in óni mesec je bila prišla k nam.“

„Matí, ali vam ni nikoli sv. Miklavž ničesar prinesel?“ vpraša Jožek mater. „Dokler sem bila še takó majhena, kakor ste zdaj vi otroci, prinesel mi je vsako leto kaj lepega, ali zdaj ne več; denes bi znali lahko vi meni kaj za Miklavža dati.“

„Ne bojte se, mati draga,“ reče Jožek. „jaz vam dam zlato jabolko in zlat oreh.“

„Tudi jaz vam dam, kar si sami izberete,“ reče Julijka.

„In ti Malika? ali mi ničesar ne bodeš dala za Miklavža?“ vprašajo mati.

Malika na to modro odgovori: „Jaz vem, mati ljuba, da si ne želite niti zlatih jabolk niti orehov, vi bi najrajše imeli, da bi mi vsi bili vedno tako pridni in poslušni, kakor smo bili te dni pred sv. Miklavžem. To, mati moja ljuba, vam rada obljubim.“

„Tudi jaz bom vedno tako pridna, da me bodete ljubili,“ pristavi Julijka.

„Jaz sem pa užé zdaj priden,“ sklene Jožek.

„Otroci moji ljubi! kakó me veselí, da me takó radi slušate. Ti Malika si me dobro razumela; pridni morate biti ne samó te dni, nego ves čas svojega življenja. Verujte mi otroci, da lepšega darila materam ni, kakor to, če imajo pridne otroke.“

Rozá Kósova.